

Jeg kan godt undre mig meget over, at man, når man allerede i 1989 fik indsat en revisionsklausul, så først i 1992 fra den daværende justitsminister Hans Engells side traf beslutningen om at iværksætte en videnskabelig undersøgelse af lovens virkninger. Det er jo her, vi er ved, skal vi sige sagens kerne, for det er netop på grund af den meget sene beslutning om at få foretaget disse undersøgelser, at det ikke er muligt i indeværende folketingsssamling at have den samlede viden, som jeg er enig i ikke bare er rimelig, men også nødvendig for at være i stand til på en ordentlig, fyldestgørende og betryggende måde at foretage eventuelle justeringer i den bestående lov.

Men jeg skal med de faldne bemærkninger give vores tilslutning til, at revisionen af loven om tvang i psykiatrien udskydes i 2 år til folketingsssamlingen 1996-97.

Ulla Tørnæs (V):

I foråret 1989 vedtog Folketinget en ny lov om frihedsberøvelse og anden tvang i psykiatrien. Loven erstattede den tidligere lov fra 1938 om sindssyge personers hospitalsophold. Venstre stemte for loven, da vi i høj grad så den nye lov som en styrkelse og beskyttelse af det enkelte menneskes retssikkerhed.

I forbindelse med vedtagelsen i 1989 besluttede Folketinget, at loven skulle revideres senest 5 år efter vedtagelsen, dvs. senest i indeværende år. Det nødvendige grundlag for revisionen af loven eksisterer imidlertid ikke, idet justitsministerens undersøgelse af lovens virkninger ikke er færdig.

Venstre finder, det er lang tid at udsætte en revision af loven med yderligere 2 år. Jeg skal i den forbindelse gøre opmærksom på, at Venstres ordfører ved tredjebehandlingen i sin tid gjorde opmærksom på, at en revisionsklausul ofte kan virke som en sovepude, idet det jo kan ske, at der er brug for en revision tidligere end det tidspunkt, der er fastsat.

For at sikre mig, at justitsministeren ikke anser denne revisionsklausul for at være en sovepude, vil jeg derfor anmode justitsministeren om at give Retsudvalget en redegørelse for den igangværende undersøgelse. Den folkelige debat har jo vist, at der er mange uafklarede retssikkerhedsspørgsmål. Vi er godt klar over, at det er meget vanskelige spørgsmål, men det vedrører trods alt en svag gruppe, og vi kan derfor ikke blive ved med at udsætte revisionen i det uendelige. Jeg venter med spænding på justitsministerens redegørelse til Retsudvalget.

Pia Christmas-Møller (KF):

Det er med alt andet end stor begejstring, vi i den konservative folketingsgruppe modtager dette forslag om at udskyde revisionen af loven om frihedsberøvelse og anden tvang i psykiatrien i 2 år. Vi synes simpelt hen, det er utilfredsstillende.

Når det er sagt, skal det i øvrigt understreges, at vi selvfølgelig også stiller krav om, at en revision hviler på et solidt vidensgrundlag, og det var baggrunden for, at der i 1992 blev truffet beslutning om, at der skulle foretages en videnskabelig undersøgelse.

Men det kan undre – pænt sagt – at det har taget mere end 2 år for det videnskabetiske komitéssystem at tage stilling til, om undersøgelsen kunne godkendes. Det må vi kigge på; det kan ikke være rigtigt, at komitésystemet skal have en forhalende indflydelse på noget, der for alle andre virker temmelig oplagt.

Nuvel, nu er vi så i den situation, at den videnskabelige undersøgelse ikke kan blive færdig før i 1996, og så må vi jo under udvalgsarbejdet prøve at børe lidt i, om man kan stramme det en anelse op; det ser ikke sådan ud, men vi vil kigge på det konstruktivt under udvalgsarbejdet, for det er vigtigt, at en revision af denne centrale lovgivning sker på et godt og solidt grundlag; det skal der ikke være nogen som helst tvivl om. Men vi så meget gerne, om det kunne sættes en lille smule op i tempo.

Så det vil vi kigge på i udvalget, men ellers vil vi tilsige en positiv udvalgsbehandling.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Det, der får mig på talerstolen her, er egentlig, at jeg undrede mig over, at fru Pia Christmas-Møller kunne komme med de bemærkninger, som faldt her, om, at det var med meget lidt begejstring, man nu var med til at udskyde revisionen.

Det synes jeg egentlig er en interessant bemærkning i betragtning af, at det var daværende justitsminister Hans Engell, som traf beslutningen om først at sætte undersøgelsen i værk i 1992. Man kunne lige så godt have sagt: I forbindelse med lovens ikrafttrædelse starter vi det forberedende arbejde på at få de her undersøgelser foretaget; så havde vi ikke stået i denne situation. Men det skal måske forstås på den måde fra fru Pia Christmas-Møllers side, at der ligger – om ikke udtalt, så dog som en skjult dagsorden – en klar erkendelse af og en kritik af